

DE TWEE JAAGERS EN HET MELKMEISJE.

DE TWEE JAAGERS EN HET MELKMEISJE,

KLUCHTIGE OPERA.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCHE.

Te AMSTELDAM.
MDCCLXXVIII.

DEN LEDEN

VAN HET

TOONEEL- EN DICHTLIEVEND

GENOOTSCHAP,

TER SPREUKE VOERENDE,

KUNSTMIN SPAART GEEN VLYT,

WORD

DEEZE

KLUCHTIGE OPERA,

MET DE WELMEENENDSTE HOOGACHTING, ONDER INWACHTING HUNNER VOORTDUURENDE VRIENDSCHAP,

TOEGEWYD,

DOOR

hunn' Ed. Dienaar,

P. F. LYNSLAGER,

Lid van hetzelve Genootschap.

VERTOONERS.

GUILLOT.

COLAS.

PERRETTE.

Het tooneel verbeeld een bosch. Aan de eene zyde ſtaat eene boerenwooning.

DE

DE
TWEE JAAGERS
EN HET
MELKMEISJE,
KLUCHTIGE OPERA.

EERSTE TOONEEL.

COLAS, *alleen.*

ARIA.

'k Ben tot op myn hemd toe nat;
'k Slaap des nachts als op een rad,
Blootgesteld aan wind en regen:
'k Ben bevroren en heel styf,
En verkoud door al myn lyf.
Ach! helaas! wie kan 'er tegen?
'k Ben bevroren en heel styf,
En verkoud door al myn lyf.
Zal ik dan geen' troost verwerven
In de smart die ik verduur?
'k Zal van kou en honger sterven;
't Leven valt my bitter zuur.
Om een' beer, dien ik wil vangen,
Ly' ik zulk een' bangen nood;
Maar hy zal zyn loon erlangen:
Zo hy komt, schiet ik hem dood.

 Hei!

Hei! Guillot! Guillot! — Hy komt nog niet; die luije rekel! Hy had my beloofd, voor 't krieken van den dag, hier te zullen zyn. — Wat zie ik 'er deerlyk uit! — Hei! Guillot! — Ik wil wedden dat hy nog slaapt; ik wil ook gaan — maar onze beer — neen, laat ons liever wachten — hy komt hier gemeenelyk voorby: indien hy nou reis kwam — de droes! wat zou ik hem — (*Hy legt aan.*) Maar, met dat all', Guillot — ô! Guillot zal niet komen; ik zal hem moeten haalen.

TWEEDE TOONEEL.

COLAS, GUILLOT.

COLAS, *Guillot gewaarwordende.*

Ha! benje daar eindelyk! Je komt evenwel nog reis?

GUILLOT.

Jy bent wel haastig!

COLAS.

En jy wel langzaam! 't Is nou wel tyd om uit jaagen te gaan, niet waar?

GUILLOT.

ô! Het is nog vroeg genoeg.

COLAS.

Ja, om niemendal te krygen.

GUILLOT.

Nog al die oude vrees? je bent een rechte onweêrsvogel!

COLAS.

Jy praat makkelyk; maar als je ook reis, zo als ik, den geheelen nacht onder den blooten hemel, in regen en wind...

GUILLOT.

Ho! dat is niets! dat zel wel weêr droogen.

COLAS.

Nou, kom an, laaten we nou op den beer los gaan.

GUILLOT.

Dat kenje doen, als je wilt, ik voor my zalje hier weêr verwachten. (*Hy gaat op den grond zitten, en haalt uit zyn' knapzak eenig eeten en drinken. Colas, dit ziende, ftelt zyn fnaphaan tegen een' boom, en gaat mede zitten.*) Benje nog niet weg? Toe, ga dan heen.

COLAS.

Ja, ftrakjes, ftrakjes.

GUILLOT.

Je waart zo haastig.

COLAS.

Ja, maar, ik wist niet, dat we nog zo veel tyd hadden. (*Hy neemt de vles.*) Wat hebje hierin? is het een jajempje?

GUILLOT.

Neen, 't is wyn. Ik heb 'er een klein voorraadje van opgedaan, voor den gantfchen dag.

COLAS.

Daar hebje wel aangedaan.

GUILLOT.

ARIA.

Hoe 't lot moog' woeden,
Ik acht geen ſmart:
Zo lang ik hoop kan voeden,
Bezwykt nooit myn hart.
Altyd rustig,
Altyd lustig,
Leef ik, in den ſlechtſten tyd,
Wel te vreden en verblyd.
Ik ben vry van alle zorgen:
Kwelling, kommer of verdriet
Gevoel ik niet;
En dus zie ik, ieder' morgen,
Niets dan blydſchap in 't verſchiet.

COLAS.

De droes! ik had zulks ook wel noodig!

GUILLOT.

Wel nu! benje nog boos?

COLAS, *zyn' nap opboudende.*

Ja, geef me maar wat te drinken.

GUILLOT.

Seldrement! Jy hebt ook wel een' duivelſchen halſtarrigen kop! (*Colas drinkt.*) Hei! hei! hou reis op! Asje nou alles uitdrinkt, wat zellen we dan voor van middag houden?

COLAS, *zyn' mond afveegende.*

Dat komt dat de wyn me, by men ziel, goed ſmaakt. Waar hebje dien vond gedaan?

GUIL.

GUILLOT.

Dikke Piet heeft 'er me een vaetje van bezorgd.

COLAS.

Hoe! hebje dan geld ontvangen?

GUILLOT.

Van wien?

COLAS.

Wel, van dien koopman, die ons honderd guldens wil betaalen, voor de huid van den beer, welken wy ſchieten zullen.

GUILLOT.

Neen; maar dikke Piet heeft me geborgd.

COLAS.

Heeft hy 'er nog meer van die ſoort?

GUILLOT.

Of hy 'er nog meer van heeft! Twaalf vaten vol, die de pyne waard' zyn om te zien.

COLAS.

Dat 's genoeg. Je weet dat me vyftig guldens, voor myn aandeel, in de beerenhuid toekomen?

GUILLOT.

Zo is 't.

COLAS.

Wel nou, dikke Piet zal 'er een gedeelte van hebben, en daarvoor zal ik een vat opdoen. — Ai! ai!

Hier verſchynt de beer.

GUILLOT.

Wat ſchortje?

COLAS.

Weg is men vat. — Ai! ai!

GUILLOT.

Wat schortje dan?

COLAS, *beevende.*

Ik stort men wyn; hou vast. Ai! aï! kyk toch reis om.

GUILLOT.

Hoe beefje zo? wel nou, 't is de beer.

COLAS.

Wis èn zeker is hy 't.

GUILLOT.

Kom, nu met lusten, ons fortuin is gemaakt.

COLAS.

Hy heeft een lelyke grins voor zen oogen.

GUILLOT.

ô! Hy ziet 'er wél uit. Zie hem reis. Zie hem toch reis.

COLAS.

Ja, ja, ik zie hem wel, ik zie hem wel.

GUILLOT.

Waarom beefje zo?

COLAS.

Om dat ik zo koud ben: krygje snaphaan.

GUILLOT.

Hy is niet geladen en de jouwe wel; schiet.

COLAS, *aanleggende.*

Daar is hy, wacht.

GUILLOT, *zyn geweer laadende.*

Loop 'er naar toe.

COLAS.

Loop jy 'er zelf naar toe.

GUILLOT.

Houje hand toch ſtil.

COLAS.

Myn vingers zyn 's morgens zo ſtyf.

GUILLOT.

Schiet dan.

COLAS.

Myn kruid is te vochtig.

GUILLOT.

Doet 'er ander op.

COLAS.

Je hebt een hoope babbels; maar je voert zelf niemendal uit.

GUILLOT, *zyn geweer gelaaden hebbende.*

Uit den weg, ik ben 'er, laat me maar reis begaan.

De beer is vertrokken.

COLAS.

Ja, jy zult de bot vergallen.

GUILLOT, *aanleggende.*

Waar duivel is hy dan?

COLAS.

Zwyg ſtil, zeg ik, zwyg ſtil.

GUILLOT, *hem naloopende.*

Zwyg jy zelf ſtil; ik zie hem; maar hy is te ver, ik ken hem niet meer raaken: foei! wat ſpyt me dat.

COLAS.

We hebben hem gemist, op een andere reis zellen we hem krygen.

DUO.

GUILLOT. | COLAS.

Wel nu, Colas? | Wel nu, Guillot?
Gy ſtaat, als zot! | Gy ſtaat, als zot!
Colas! hoe nu? | Guillot, hoe nu?
Gy ſtaat, als zot! | Gy ſtaat, als zot!

Te ſaamen.

Foei! welk een ſchade!

GUILLOT. | COLAS.

Is hy kapot? | Wel neen hy, zot!

Te ſaamen.

By gintſche boomen
Had ik alreeds hem in 't gezigt:
Nooit zullen wy een tydsgewricht
Zo gunstig weêr bekomen.

GUILLOT. | COLAS.

Is hy kapot? | Wel neen hy, zot!
Ik weet het wel. | Ik zag hem daar.

Te ſaamen.

Ach! welk een ſpyt!
We zyn hem kwyt!
Foei! welk een ſchade!

GUILLOT.

Wat dekſel! verliesje den moed?

COLAS.

Neen, voor den droes! ik word 'er nu eerst recht

vuu-

vuurig op. Ik zal hem achternaloopen, maak jy je maar niet verlegen.

Hy gaat een' anderen weg in, dan dien, welken de beer ingegaan is.

GUILLOT.

Waar wilje naar toe? hy is den andren weg ingegaan.

COLAS.

Ik wil hem aan zyn hol opwachten.

GUILLOT.

Weetje dan waar het is?

COLAS.

Wel ja, ik heb het gisteren nog van verre gezien, toen hy 'er inkroop.

GUILLOT.

Loop 'er dan fchielyk naar toe, ik zal hier op de brandwacht blyven ftaan, of hy fomtyds terug kwam.

COLAS.

En ik wil hem aan 't dwaalen brengen terwyl de wegen goed zyn.

GUILLOT.

Alsje me noodig hebt, moetje maar reis fluiten, dan zal ik by je komen.

COLAS.

Dat is goed. (*Hy gaat en keert weêr terug.*) Luister, Guillot: wanneer je den beer ziet, moet je hem zo lang aan de praat houden tot ik weêr hier ben: ikzelf wil de eer hebben van hem dood te fchieten.

GUILLOT.

Ja, ja; ik zal hem zelf naar je toe zenden, als je wilt.

DER-

DERDE TOONEEL.

GUILLOT, *alleen.*

Ja, brui maar heen, en vang hem, hy zal je wel opwachten. Die Colas is toch een rechte bloed! zonder hem was de beer ons. — Wat zal ik hier nou uitvoeren? — Ik loop maar gevaar om te verkouên. — Maar zo de beer echter eens kwam. Ja — laaten we terwyl een pypje rooken, dat zel me verwarmen.

Hy ſtelt zyn ſnaphaan tegen een' boom, neemt zyn tintel, en ſteekt zyn pyp aan.

ARIA.

Komt het ſtaal de kei te raaken,
't Vuur ſpringt aanſtonds uit den ſteen,
En de tintel brand metéén.
't Zyn byna dezelfde zaaken,
Als wanneer het minnewicht
't Meisje treft met zynen ſchicht.
't Hart zoekt hem te wederſtreeven;
Maar hoe hard het weezen mag,
Liefde maakt, met d'eersten ſlag,
Dat het zig moet overgeeven.
Vuur te ſlaan, wanneer men wil,
Is voor Liefde maar een gril.

Wanneer ik aan dien Colas denk, kan ik my van lagchen niet weêrhouden. (*Hy rookt zyn pyp, en ſpuwt by ieder rusting.*) Hy beefde, als een blad. — De beer ziet

ziet 'er toch, jan ſtraf me! wél uit! — Hy is zeshonderd guldens waard' zo goed als een duit, en we hebben hem voor honderd verkocht! — Ze hebben ons by den neus gehad; maar, geduld! we zellen het op een' ander' weêr winnen. — Maar, daar zie ik een meisje door 't bosch wandelen — ze komt hier naar toe. — Wel de droes! kon ik reis twee vogels in eene ſchoot treffen!

Hy klopt zyne pyp uit, en bergt ze in zyne tabaksdoos.

VIERDE TOONEEL.

GUILLOT, PERRETTE.

PERRETTE, *met een' melkpot in haare armen, komt al zingende op het tooneel.*

ARIA.

Ik kom, ik kom hier melk verkoopen:
Zeg, wie blieft 'er van gediend!

Op gistren zat ik aan het ſtrand
Met Koridon; wy plukten bloemen:
Hy nam my teder by de hand,
En ſprak: ô ſchoone, waard' te roemen!
Gy, die myn hart op 't felst' doorgrieft,
Geef my deez' ruiker — als 't je blieft.

Ik kom, ik kom, enz.

Ik gaf den ruiker aan dien kwant,
Daar, zei ik hem, hy 's u geſchonken.
Laat ik, ſprak hy, met eigen hand,
Uw ſchoone leên daarmeê doen pronken;

Ge-

Sta my toe, myn lieve Perrett'!
Dat ik dien op uw borstje zet!

Ik kom, ik kom, enz.

Ik ſtond het toe, uit malligheid,
Wyl ik hem toch niet kon weêrſtreeven;
Ach, ſprak hy toen, myn lieve meid,
Mag ik u ook een zoentje geeven?
En eer ik eens had ja gezeid,
Gaf hy me een' zoen — wat ſtoutigheid!

Ik kom, ik kom, enz.

Geduurende deeze aria, groet Guillot, Perrette, welke hem eenigzins verachtend beantwoord.

GUILLOT.

Goeden dag, juffrouw Perrette.

PERRETTE.

Ha! ha! goeden dag, monſieur Guillot. Wat zoekje?

GUILLOT.

Wat ik zoek? — Wilje hier niet wat rusten?

PERRETTE.

Wel neen ik: ik heb 'er den tyd niet toe.

GUILLOT.

Ei, maar één oogenblikje. Je bent zo haastig. Waar wilje zo vroeg naar toe?

PERRETTE.

Naar de markt, om myn melk te verkoopen. *(Zy zet haar' melkpot op den grond.)*

GUIL-

GUILLOT.

Om 'er melk te verkoopen! die olyke meid! en — is je melk goed? mag ik ze wel reis proeven?

PERRETTE.

Wel neen je, toch niet. Dit is geen kost voor jouw mond.

GUILLOT.

ô! Verſchoon me, juffrouw Perrette. Je ziet 'er zo ſmaakelyk uit, dat je me trek geeft om van je melk te drinken.

PERRETTE.

Ja, toch?

GUILLOT.

In ernst. Je bent nog witter dan je melk; maar je bent zo zoet niet, dat ſcheelt veel. (*Ter zyde.*) 't Is een verduivelde aartige meid! (*Overluid.*) Sakkerloot! byaldien we op zulk een' beer joegen, we zouden hem niet doodſchieten; maar we zouden hem tam maaken en kunstjes leeren.

PERRETTE.

Zo loer je dan op een' beer? Wel, je ziet 'er ook wel naar uit.

GUILLOT.

Ja, we loeren op een' beer, en we zellen hem vangen, dat beloof ik je. De ontmoeting van zulk een lieve meid maakt de zaak zeker.

ARIA.

Zo ge op weg mogt tegenkomen,
(Zei my laatstmaal een sinjeur,)
Een oud wyf, of procureur,
Dan moogt gy met reden schroomen,
't Ontheil staat voor uwe deur.
Maar ontmoet gy daarentegen
Een lief bekje van een meid,
Dat voorspelt u heil en zegen,
Vreugd en vergenoegzaamheid.
'k Heb hiervan de klaarste blyk:
Die sinjeur heeft groot gelyk:
Het geluk is u bereid,
My de vergenoegzaamheid.

PERRETTE.

't Geen je me daar zegt is zeer vleijend voor my. Ik wou je wel op dezelfde wyze antwoorden; maar ik versta me, by ongeluk, op geen komplimenten.

GUILLOT.

Ik vraag ook naar geen komplimenten; maar naar liefde.

PERRETTE.

Naar liefde! en dat voor u?

GUILLOT.

Ja, voor my.

PERRETTE.

Ik ben je dienaaresse, monsieur Guillot; maar je zelt voor deeze reis niet trekken.

GUIL-

GUILLOT.

Wel, jemenie peet jannetje! wees maar zo ſpytig niet: je kent me nog niet; maar kyk me reis onder de oogen, dan zel je een' vogel zien, die 'er meer dan een uit het nest heeft geligt.

DUO.

GUILLOT.

Wanneer ik hier of daar een lieve meid mag vinden,
Ben ik gelyk een vos, die hoenders wil verſlinden.
Ik vel ze ras ter neêr;
Geen tegenſtand kan baaten:
Zy moeten achterlaaten,
Voor 't minst, een' poot of veêr.

PERRETTE.

Gelyk 't patrysje in 't woud den jaager kan bedriegen,
Met op dees plaats te ſlaan en ginder op te vliegen;
Zo ſnel ik op de vlucht
Voor hen, die, onbezonnen,
My achten voor gewonnen:
Wat zegje van die klucht?

Te ſaamen.

GUILLOT.	PERRETTE.
De vos is loos van kop;	't Patrysje is ſnel in 't vliegen;
Zyn prooi kan 't niet ontſnappen:	Geen vos zal 't licht bedriegen:
't Patrysje is in den ſtrop:	Het voert de list in top;
Hy zal het knappen, knappen,	Het weet te vliegen, vliegen,
En knappen 't gretig op.	En vliegt recht tydig op.

PERRETTE.

Kyk, Guillot, ik geloof dat je meer logens, dan hoenders knapt.

GUILLOT.

Laat me maar begaan, wanneer ik je eens in myn net kryg...

PERRETTE.

Ô! Ik laat me zo ligt niet vangen.

GUILLOT.

Het zou me toch drommels ſpyten, wanneer my zulk een lieve prooi ontvloog. Luister, Perrette, laat ons ernstig ſpreeken. Ik heb zin in je, en as je wilt...

PERRETTE.

Wel nu?

GUILLOT.

Wel nu! — dan kan je myn vrouw worden.

PERRETTE.

Ha! ha! de vrouw van een' ſtrooper!

GUILLOT.

Neen, van geen' ſtrooper.

PERRETTE.

Wel nu dan, van een' jaager. — Je bent ook een lief brokje om myn man te worden!

GUILLOT.

Hoe dat? Wat ſchort me dan?

PERRETTE, *hem beziende, en zyn kleêren met veracbting aanraakende.*

Wel — alles, naar 't my voorkomt.

GUILLOT.

Ô! Dat is myn jaagers pak.

PERRETTE.

Ga je dan alle dagen op de jagt?

GUILLOT.

Bovendien, weet je alles nog niet.

PERRETTE.

Hoe dat?

GUILLOT.

Ik zal men fortuin maaken.

PERRETTE.

Op welk een wyze?

GUILLOT.

We hebben het vel van den beer, welken wy ſchieten zullen, reeds verkocht, en by de levering komen my zowel vyftig guldens toe, als aan myn' makker, Colas.

PERRETTE.

Vyftig guldens! 't is ook wat ſchoons!

GUILLOT.

En wat heb jy dan, dat je zo ſpytig bent?

PERRETTE.

Wat ik heb? Wel dat ik reeds bezit. (*Haar' melkpot vertoonende.*) En dan dit.

GUILLOT.

Wel, dat 's een pot.

PERRETTE.

Ja, maar wat 'er in is?

GUILLOT.

Wel nu, dat 's melk. Wie weet of 'er wel voor vyf guldens aan waarde in is.

PERRETTE.

Neen; maar zy zal haare interest weeten optebrengen. Ik zou haar voor al de beereuhuiden die 'er in de waereld zyn niet willen ruilen, zelfs niet voor de uwe. Luister.

ARIA.

De melk uit deeze kan
Breng ik ftraks aan den man;
Dus kryg ik geld by hoopen.
Wat zal ik daar meê doen?
'k Zal honderd eijers koopen,
Dat 's ieder ei een hoen.
My dunkt, in waarheid, ja,
Zy loopen my reeds na.
Ha! ha! ha! ha! ha! ha!
Zy loopen my reeds na.

Die hoenders brengen my
Weêr grooter winsten by.
Daarvoor koop ik een geit,
Die my veel kleintjes leit;
Dus heb ik in één jaar,
Een koppel by elkaêr.
My dunkt, enz.

En dan koop ik daarna,
Koe, paard, etcetera,
Die ik dan zelf zal leiden,
En brengen in de weiden.

Zy

Zy ſpringen dan eens hier,
Dan daar, tot myn pleizier.
My dunkt, enz.

Dus kryg ik geld en goed,
En vee in overvloed:
Groot en klein,
Is het myn.
Och! hoe bly zal ik zyn!
My dunkt, enz.

GUILLOT.

Ho! indien je 't zo begrypt, dan zullen wy van onze beerenhuid...

PERRETTE.

Maar je beer! je beer! Je hebt hem vooréérst nog niet, broêr lief! en ik, ik heb myn melk. (*Zy neemt den melkpot in haare armen.*) Je weet het ſpreekwoord wel: Eén vogel in de hand is beter dan tien in de lucht. Vaarwel, Guillot. Zodra als je me gelyk op kunt bieden, zullen we malkander nader ſpreeken. Vaarwel, jaag gelukkig; maar pas op, dat jy je kruid niet op de mosſen verſchiet.

Zy vertrekt al zingende:

My dunkt, in waarheid, ja,
Zy loopen my reeds na.
Ha! ha! enz.

VYFDE TOONEEL.

GUILLOT, *alleen.*

Die olyke meid ſcheert den gek met me; maar — ze is zuinig en doorziende. Zulk een vrouw zou een ſchat op de waereld zyn! 't Is waar, myn uiterlyk voorkomen is niet aantrekkelyk; maar wanneer de beer reis dood is, zal ze wel wat bykomen. Zulke wolfjes worden op zekeren tyd ſchaapjes.

ARIA.

Jonge meisjes, op haar jaaren,
Zyn nog ſtuurs en onervaaren;
Zo men haar ſlechts aan wil raaken,
Zullen zy in gramſchap blaaken:
„ Wel foei! wel foei! mynheer,
„ Gy kwetst my in myn eer;
„ Gy maakt my heel beſchaamd;
„ Weet dat dit niet betaamt".
Maar treft het minnewicht,
Haar met zyn' liefde ſchicht,
Dan laaten zy zich vleijen,
En als de kindren leiën.
Zy zyn als jonge katjes,
Die we altyd dartlen zien,
En, ſpeelt men met die ſchatjes,
't Fluweelen pootje ons biën.

ZES-

ZESDE TOONEEL.

GUILLOT, COLAS.

COLAS, *achter de schermen.*

Help! help! bergje! Guillot! bergje. De beer vervolgt me!

GUILLOT.

Ach! nu zyn we verloren!

Hy klimt op een' boom.

COLAS, *op het tooneel komende, en ook op een' boom willende klimmen.*

Hemel! waar verberg ik my!

GUILLOT.

Hy zal ons verscheuren!

De beer, die Colas vervolgt, verschynt.

COLAS, *zig op den grond werpende.*

Ach! ik ben dood!

GUILLOT, *op den boom.*

Help! help! Pieter! Klaas! Willem! help! help! ach! arme Colas!

De beer, naar Colas loopende, beruikt hem, en draait hem eenige reizen om; verlaat hem vervolgens, en klimt tegen den boom; eindelyk weder naar Colas gaande, vertrekt hy, zyn' kop schuddende.

Verroer je toch niet. Hou je aessem binnen. Hou je alsof je dood waart. Daar komt hy naar me toe. Die

 vraat!

vraat! hy zal ons te gelyk opflokken! — Colas! Colas! Daar gaat hy weêr naar jou toe; hou je toch ſtil. — Komt 'er dan niemant om ons te helpen! — (*De beer vertrekt.*) Wacht — hy gaat heen — hy is al weg. (*Hy klimt tot op de helft des booms naar beneden; maar klimt ſchielyk weêr omhoog.*) Wanneer hy reis weêr kwam. — Neen, neen, hy gaat het groote bosch in. (*Hy klimt naar beneden.*) Colas! Colas! ſta op! de beer is weg.

COLAS, *zyn hoofd opheffende.*

Oef!

Zy zien elkander, met een droevig gelaat, ſtilzwygende aan, gedurig achter zich omziende.

GUILLOT.

Sta dan op.

COLAS.

Ik kan niet meer.

GUILLOT.

Wel nu, goede makker!

COLAS.

Ja, makkers in ongeluk; — ik geloof dat 'er de duivel meê ſpeult: — komt hy daar niet weêr? Ik beef.

GUILLOT.

Neen; hy zal niet weêr komen; hy is te ver.

COLAS.

Zo ver niet, zo ver niet.

GUILLOT.

Hoe dat?

COLAS.

Hy kan niet meer loopen.

GUILLOT.

Wat duivel! heb je hem dan gekwetst?

COLAS.

Wis en zeker. Zag je dan niet dat hy op het ſchot liep?

GUILLOT.

Is het waar? Wel nou, dan is hy ons, dat verzeker ik je.

COLAS.

Hy is voor jou, as je wilt, want ik wil 'er niet meer meê te doen hebben.

GUILLOT.

Goed; maar hy is ons, dat zeg ik je. — Je hebt hem dan gekwetst?

COLAS.

Ja, zeg ik ommers.

GUILLOT.

Goed, goed. Ik ga al de honden, uit het dorp, byéén zoeken, die zellen hem wel gaauw knaauwen, en ik beloofje, dat ik voor de honden niet zal onderdoen.

COLAS.

Loop jy maar heen, als je wilt. Ik voor my, ik meen hier te blyven,

Guillot vertrekt, en neemt zyn geweer mede.

ZE-

ZEVENDE TOONEEL.

COLAS, *alleen.*

Vaarwel, Guillot. Ik kan hem gerust vaarwel zeggen, want als hy 'er van afkomt... Ik ben het toch gelukkig ontsnapt. Vervloekte beer! wanneer je van myn hand moet sterven, zel je nog lang leeven. — Maar ik mogt wel een veilige plaats zoeken. — Wil ik op een' boom klimmen? Neen, de droes! dat zou hy me na doen; ik ben zo moê as een hond, en als men been reis uitglipte, — weg was ik. (*Hy ziet de but.*) Ha! dit is men zaak. Dat is niet te hoog, en ik zal 'er op myn gemak op liggen. Ik wil 'er myn' voorraad op brengen. (*Het eeten en drinken in zyn banden neemende.*) Laat de vyand nou komen, hy zal zen man aan me vinden. (*Hy klimt op de but.*) Is ze wel stevig genoeg? (*Hier vallen eenige steenen.*) Niet al te stevig. Ik ben 'er op. (*Hy laat zyn' boed vallen.*) Hou! myn hoed! — laat hem liggen. Gortelinge! dat is een kostelyk bed. — Braaf! (*Hy beschouwt de vles.*) Is 'er nog wat in? ja; — laat ons dan drinken, tot tydkorting.

Hy legt zicb neder, en spreekt bet volgende als iemant, die, balf dronken zynde, in slaap valt.

By men ziel! die Guillot, — is voorziende. — Is 'er niet meer in de vles? — Ik weet niet wat me schort; maar men hoofd draait me. — Ach! de schrik — de ver-

vermoeidheid — de wyn — ja — ik beklaag, Guillot. — Maar men vyftig guldens; — 't is toch wel afgefproken: — we zellen as broêrs deelen, — omdat — in 't end — ja — dat 's recht.

AGTSTE TOONEEL.

COLAS, *op de but*, PERRETTE.

PERRETTE, *weenende, en het oor van den gebroken pot, in de hand houdende.*

Wat ben ik ongelukkig! myn moeder! ach! myn moeder! Wat zal ze zeggen? Ik durf niet weêr t'huis komen.

ARIA.

Helaas! helaas! wat allerdroevigst lot!
Ach! Perrette! ach! arme Perrette!
Myn arme pot! myn arme pot! myn arme pot! myn arme pot!
Daar ik op u al myn vertrouwen zette,
Zyt gy, helaas! wat ongeluk!
Tot myn verdriet, geheel aan ftuk.
Vergeeffche hoop! zie hier myn lot:
Ik heb het oor flechts van myn' armen pot!
Vaarwel myn kalven en myn koeijen,
Myn fchaapen, rammen, os, en paard:
Vaarwel myn vee, my lief en waard'.
ô Kuikens! die ik uit wou broeijen,
Onnozel vee, ach! welk een fpyt!
Gy zyt reeds dood, eer gy geboren zyt.

Daar zie ik Guillot komen: ik heb hem daareven

uit-

uitgelagchen. Wanneer hy me ziet, zal hy zich wreeken. — Maar — wat ziet hy 'er vermoeid uit. — Hy schynt gestoord te zyn. Ik wil my verschuilen, om te hooren wat hem schort.

Zy verbergt zich achter het geboomte.

LAATSTE TOONEEL.

COLAS, *op de hut*, PERRETTE, *verscholen*, GUILLOT.

GUILLOT.

Ik ben buiten men aessem — ik kan niet meer! Vervloekt handwerk! duivelsche beer! Ik ben aan flenters! myn beenen en kleêren heb ik half in de struiken gelaaten. — Colas! hei! Colas! (*Hy ziet den boed liggen.*) Och! de beer heeft hem opgeslokt; hy heit de honden opgeslokt; hy dacht my op te slokken; hy zou den duivel opslokken. — Het is met me gedaan! daar blyft, voor my, niets overig — dan de dood. — En wat doe ik op de waereld — Ik zal toch in 't kort van honger moeten sterven. — Van honger te sterven terwyl 'er een korter weg is. — Had ik nou men snaphaan by de hand. — Maar den riem heb ik nog behouden — die kan me van dienst zyn: — kom, met lusten; beter een korte, dan een lange dood.

Hy neemt een stuk houts, waarmede hy een spyker in den muur wil slaan, waardoor de hut instort, en Colas op hem valt.

TRIO.

TRIO.

COLAS.	GUILLOT.	PERRETTE.
Daar val ik. (4 *maal.*)		
Steen en muuren,	Steen en muuren,	Wat avantuuren!
't Valt all' op my.	't Valt all' op my.	Steen en muuren,
Ai! ai! ai! ai!	Ai! ai! ai! ai!	't Valt all' ter neêr.
Sta my by	Sta my by	Ha! ha! ha! ha!
		Hy wenschte zyn dood
		En kan niet een' stoot,
		Hoe klein ook, verduuren.
'k Heb me overal bezeerd.	Myn arm is heel aan stuk.	
Vervloekt zy de wooning!	Vervloekt zy de wooning!	
Het doet my zeer.	Het doet my zeer.	ha! ha! ha! ha!
Hi! hi! hi! hi!	Hi! hi! hi! hi!	Ach arme liên!
Ik kan niet meer.	Ik kan niet meer.	'k Beklaag u zeer.

PERRETTE.

Wel nu, Guillot, heb je fortuin gemaakt?

GUILLOT.

Je ziet, Perrette, dat my alles mislukt, zelfs wanneer ik me verhangen wil.

COLAS.

Men arme vyftig guldens!

GUILLOT, *tegen Perrette.*

Heb toch medelyden met een' armen duivel. Trouw me

me uit barmhartigheid, al waar' ik je van geen' anderen dienst, dan om de ſchaapen te hoeden, die je krygen zult.

PERRETTE.

Myn ſchaapen! die zyn ver te zoeken. — Ach, Guillot! ik ben zo ongelukkig als jy! — Myn melkpot...

GUILLOT.

Wel nu?

PERRETTE, *hem het oor van den pot wyzende.*

Daar zie je hem.

GUILLOT.

Hy is gebroken. Nu zyn we kamp. Jy hebt niets, en ik heb niets. Gortelinge! we moesten onze nietjes by malkaâr leggen of 'er misſchien nog een watje van wou komen.

COLAS.

Men arme vyftig guldens!

GUILLOT, *tegen Colas.*

Zwyg ſtil, je bent een rechte huilebalk! (*Tegen Perrette.*) Zie, ik ben een goede ſtumpert, neem myn' voorſlag aan, het zal je niet rouwen.

PERRETTE.

ARIA.

Gy zegt, ik zal gelukkig weezen,
Zo ik u trouw; — maar, lieve vrind,
Gy ziet hoe ons de hoop verblind,
En zulk een proef geeft ſtof tot vreezen.

Die

Die op Fortuin te zeker bouwt,
Zoekt haar vergeefs; ze ontwykt zyne oogen.
Hy, die op 't wuft geluk vertrouwt,
Word dikwyls in zyn hoop bedrogen.

COLAS.

Ja, dat is wel waar.

GUILLOT.

Waar bemoei jy je toch meê? laat ons met rust.

COLAS.

't Is juist iets, dat me ſtraks door iemant gezeid wierd, die nooit gelogen heeft.

GUILLOT.

En wie is die iemant? Je bent toch een recht uilskuiken!

COLAS.

Wie hy was?

GUILLOT.

Ja.

COLAS.

De beer.

GUILLOT.

De beer! heeft de beer met je geſproken?

COLAS.

Ja; hy heeft my iets in 't holletje van myn oor geluisterd.

PERRETTE.

Wel nu, dat moet iets kluchtigs zyn!

GUILLOT.

En wat heeft hy je dan ingeluisterd?

COLAS.

Ho! hy heeft my iets gezegd, dat ik al men leven zal onthouden.

VEAUDEVILLE.

COLAS.

Ik lag, gelyk een blad, te beeven,
Op deeze plaats, waar ik thans sta:
Sta op, sprak hy, ik schenk u 't leven;
En gun u deeze reis genaê;
Gy ziet, hoe zeer 't u heeft verdroten,
Dat ydle hoop — niet veel beduid.
Verkoop nooit weêr de beerenhuid,
Voor dat de beer is doodgeschoten.

GUILLOT, *tegen Perrette.*

De hoop, daar wy te veel op bouwden,
Is nu, helaas! in rook vergaan.
Ik hoop de les altyd te onthouden,
Die ons de beer heeft doen verstaan.
Perrette, ik ben genoeg gewroken:
Gy lagchte straks — om onze huid;
En ik, ik lagch u heden uit,
Omdat uw melkpot is gebroken.

PERRETTE.

Gy ziet hoe onze ontwerpen vlotten:
Ik ben net even ryk als jy;
Laat ons elkaêr dus niet bespotten:
De ramp treft u, zowel als my.

Wy

Wy zien het nut daaruit gefproten,
Dat ydle hoop — niet veel beduid.
Verkoop nooit weêr de beerenhuid,
Voor dat de beer is doodgefchoten.

COLAS, *tegen het gezelfchap.*

U fteeds tot nut vermaak te weezen,
Blyft altoos onze liefste taak.
Geen lastertong zal ons doen vreezen,
Hoe zeer ze ons kunstbedryf ook laak'.
Onze ondergang, als vast befloten,
Wierd lang gewenscht, — word fterk gezocht;
Maar, och! het is de huid verkocht,
Voor dat de beer is doodgefchoten.

C H O O R.

't Lot is een fpel:
Dan is 't genegen;
En dan weêr tegen.
De beer fprak wél.

E I N D E.

